On se mõtte ihho sees,
Mis ta wägga selgest teab,
Et ta ello armsaks peab.
Issegi ka hunt ja karro,
Teab sedda selget arro,
Et ei tahha surra ta,
Waid weel tahhab ellada.

---

## Laste suitsetamisest.

Mitmes kohtas rahwa seas, on weel se pahha paggana usso wiis et, kui Jummal ühhe emmale noortsuggo annud, ja olgo selle lapsel kül terwed ihholiikmed ja kui temma korra karjatab, ehk kõhho näppitamist tuneb ja paljo karjub, ehk kui laps ennast ligutab, silmi keerab ja sirrutab, sedda mõda, kuida temma tuggewus on, sest temmal on jo hing sees, ja kõik mis ellab, se ligutab ennast, ja iggaüks omma jõudo mõda. Tulleb nüüd mõnni naabri eit last waatma, siis on nende seas ka neid, kes kohhe ärra näggewad, et lapsel wigga jures on. Pärriwad ka järrele, mis loma emma ehk issa, lapse kandmise aeal näinud; mõnnel on ka jubba se hea tundminne ehk pettuse willund wiis, et kohhe ütleb, mis wigga lapsel on: Kas ussi-wigga, kanna-wigga, koera-wigga, kassi-wigga, hundiwigga, karro-wigga, rebbase- ja jännese-wigga ja Jummal teab mis wiggad need kõik on ehk kes sudab neid nimmetada. Agga se on selge, et sedda wigga, mis nisuggune pettis ütleb, se wigga peab lapsel ka ollema, ja selle karwade ehk luidega peab laps ka suitsetud sama. On se paggana tõ tehtud, siis ütlewad wannemad ja wõerad, et laps parremaks sanud ja temmal jälle innimese näggo jures on; et ta kül ühte ja seddasamma modi on, kui ta ilma tulli.

Mõttelge nüüd, armsad emmad! et need innimesed kes nisuggust asja räkiwad ja suitsetamise nõu andwad, et need kõige sandimad innimesed ma-ilma peal on, kellel muud ei olle ota, kui põrgo-tuld! sest nenda on põrgo tembud. Mõttelge, oh emmad! Kui Jummal